

Istuin sängyllä ja hän vieressäni. Itkin ja hän pyyhki kyyneleeni, sanoi että älä itke kun olet niin kaunis. Vastasin, että nauraako pitäisi, kun pistät poikki kanssani, koska muutan puolen vuoden päästä Helsinkiin etkä usko kaukosuhteisiin. Hän vain halasi tiukemmin ja sanoi ettei se hänellekään ole helppo päätös, mutta kuulemma hänen pitää ajatella omia tunteitaan ja suojella niitä. ”Tajuuksä et mä menisin ihan palasiks syksyllä kun tykkään susta jo nyt niin paljon et syksyllä varmaan sit hyppäisin joltai sillalta kun olisin suhun ihan umpirakastunut”. Kauniisti sanottu, mutta en tajua. Vastasin vain, että meillä oli etuoikeus valita koska sattuu, koska elämässä sattuu aina. Ja sanoin, että itse valitsisin sen, että oltaisiin kesä yhdessä ja syksyllä vasta sattuisi, mutta hän ei kuulemma pystyisi siihen. Kysyin, että näinkö nämä rakkausjutut aina menee. Ensin on kivaa ja sitten sattuu, joku tulee ja tekee ehjemmäksi vain jättääkseen sirpaleita taakseen. Hän sanoi, että on pahoillaan. Kivasti sanottu, mutta ei se enää rypistettyä sileäksi saa. Hän sanoi ymmärtävänsä, jos on huijattu olo, koska menimme eilen sänkyyn ja tänään hän pistää poikki kanssani. Katsoin häntä, en voinut käsittää mikä meni vikaan. Eilen seksin jälkeen makasimme yhdessä vierekkäin ja kysyin missä mennään ja hän vastasi, että eiköhän me jo seurustella. Vastasin, että tajuaahan hän, että aion hakea Helsinkiin opiskelemaan. Hän sanoi tietäneensä, muttei miettineensä. Siihen se sitten kaatui. Sortui kuin korttitalo, johon iso paha susi puhalsi. Hän meni keräämään tavaransa ja jäin sänkyyn itkemään. Lähetin viestin ystävälleni, sille samalle jolle eilen hehkutin hänen ihanuuttaan. ”Meillä meni poikki, voitko tulla meille, oon ihan hajalla. En haluis olla yksin.” Kyyneleet tulvivat silmistäni ja nenäni alkoi vuotaa. Hän tuli takaisin ja otti kädestäni kiinni ja pyyhki kyyneleeni sormillaan ja räkäni tarttui hänen paitaansa. Hän teki kaikesta niin vaikeaa. Hän sanoi meidän olleen nyt tässä, mutta silti oli paikoillaan. Halusin pitää kiinni ikuisesti, mutta sen sijaan totesin, että ehkä on parasta että sä meet. Ja hän meni. Kuulin vain ulko-oven lokahtavan ja hän oli poissa. Ja hajosin tuhansiksi sirpaleiksi. Valuin sängyltä kivusta huutaen kippuralle lattialle itkemään. Vaikeroin tuskasta samassa paikassa missä eilen vaikeroin nautinnosta. Nousin ylös, en pystynyt olemaan huoneessa jossa hän oli vielä viisi minuuttia aiemmin. Suljin oven, kävelin ympäri asuntoa, otin talouspaperirullan ja niistäni, en pysty olemaan paikoillani. Avasin tietokoneen, suljin sen, pesin paistinpannun ja täytin astianpesukoneen. En ollut syönyt mitään, mutta ei ollut nälkä. Oloni oli tyhjä, mutta se ei syömällä täyty. Teki mieli oksentaa kaikki sisältäni pois, olin tyhjä mutta samaan aikaan täynnä menetyksen ja torjumisen tuskaa. Olin rikki menevä vaasi, ääriään myöten täynnä oleva vesi-ilmapallo joka heitetään ja joka särkyy märkänä suihkuna päin naamaani tahrien surullaan minut aivan kokonaan. Hän oli poissa, mennyt, mutta silti kaikkialla. Huoneessani, lakanoissani, televisiossani. Hän oli makaamassa sängylläni nauramassa. Hän oli Netflixissä siinä sarjassa mitä me yhdessä katsoimme. Hän istui tuolillani, hän oli alasti vieressäni, hän oli käytetty kondomi roskiksessani. Hän oli ihollani, suudelmina, vaeltavina käsinä, hikisenä sydämensykkeenä vasten minun rintojani. Hän oli sängyssäni nukkumassa käsi kädessä ja hän oli sormet pyyhkimässä hiuksia kasvoiltani keskellä yötä. Hän oli puhelimestani hyvänyönviesteinä ja instagramissa hassuina kuvina mihin haluaisin merkitä hänet. Hän oli jääkiekko-ottelun lippu, autoni taakse vedetty penkki ja ystävänpäiväsklaan kuori kirjahyllyssäni. Hän oli kaikkialla, kotonani, mielessäni, sydämessäni. Hänet oli poltettu iholleni, hänen kuvansa kummittelivat muistoissani ja hänen kosketuksensa kaiku, joka kerran minua korjasi, oli nyt sisimpääni palasiksi repivä voima. Halusin hänet pois. Heitin lakanat sängystäni, pakkomielteisesti revin ne pois, koska ne muistuttavat hänestä. Avasin ikkunan saadakseni hänen tuoksunsa pois huoneestani ja silppusin jääkiekko-ottelun lipun roskikseeni. Menin suihkuun ja pursotin shampoota päähäni ja hinkkasin kunnes päänahkani oli melkein verillä vain saadakseni hänen kämmenensä pois hiuksistani. Levitin

saippuaa reisilleni, kuorin ihoni, halusin hänen sormensa pois minun sisältäni, hänen kosketuksensa pois iholtani, hänen suudelmansa pois kehostani. Istuin suihkun lattialla lämpimän veden valuessa samaa tahtia kyynelten kanssa ja hinkkasin pesusienellä jokaisen ihoni neliösenttimetrin, kunnes hänet olisi pesty pois elämästäni. Hän ei lähtenyt. Hänen poissaolonsa oli yhtä huutava ja totta kuin kerran oli hänen läsnäolonsa. Hänen olemattomuutensa repi rikki niitä sisimpäni osia joita hän olemassaolollaan rakensi. Hänen poissaolonsa olemassaolo tukehduksi minut, täytti keuhkoni enkä saanut enää henkeä. Hän täytti punasolujen happivarastot omalla itsellään ja kuljetti niiden mukana sydämeeni laskimoiden kautta veriä jotka repivät sydämeni haavoille. Ystäväni tuli, avasi oven murtuneeseen maailmaani suklaalevy kädessä. Ystäväni halasi, piti kädestä ja keräsi palaseni olohuoneen lattialta ja pyykkihuoneen seiniltä. Ystäväni seurassa olin turvassa, pystyin olemaan ja hengittämään ja elämään. Kykenin uskomaan uuteen huomiseen, huomiseen ilman häntä. Mutta tiedän illan tullessa ja nukkumaan käydessä hänen tulevan taas. Hän tulee uneni rajamaille pitämään kädestäni kiinni ja kuiskailemaan sanoja korvaani. Hän on huoneeni kulmissa, varjoissa, peiton alla hyräilemässä. Hänen kuvansa on piirtynyt verkkokalvoilleni ja hänen naurunsa kumisee korvissani vain herättääkseni minut siihen tyhjyyteen, että hän on poissa eikä tule takaisin. Ja tiesin hänen muistonsa jahtaavan minua kunnes aika parantaa haavat ja elämä vie eteenpäin. Särkyneen sydämen huonoin puoli oli se, ettei sen aiheuttama kipu tulisi koskaan päättämään elämääsi. Se sattuu niin paljon, että toivot kuolemaa, tietäen kuitenkin ettet sinä tähän kuole.